

тата си осъзнах една проста, очевидна (и за българин сигурно тривиална) истина: българите са щастливи, че имат поет като Яворов, той е жив, за разлика от някои негови връстници - чехи например, чието творчество днес е познато едва ли не само на литературоведите. Чувствайки Яворовата поезия съвременна, аз я преведох на съвременен чешки език - естествено, в неговия по-широк диапазон, който допуска поетизми, малко остарели думи и думи с богата историческа конотация, така, както го диктува Яворовата поетика.

Не съм аз тази, която трябва да каже дали преводът ми е сполучлив или не. Мога да кажа само, че работих над него с безкрайно желание и безкрайно удоволствие. И съм длъжна на това място да благодаря на Йорданка Трифонова и проф. Никола Георгиев: тяхното одобрение поощряваше духа ми, техните познания допълваха моите, техните забележки ме водеха към точността и верността. Човек не е всемоушен, нуждае се от колектив.

Какво мога да кажа накрая? Убедена съм, че след моя, петия подред чешки превод, ще последва и шести, и седми, убедена съм, че всяка следваща генерация ще открива в Яворовата поезия нещо, заради което тя ще му стане близка, заради което ще я обикне. И дано с всяко поколение тя да е най-малко и насън - мисля, че хората имат нужда от това.